

From: [Bernard Goslings](mailto:Bernard.Goslings@lohc.nl)
To: reunisten@lohc.nl

Sent: Tuesday, May 09, 2017 12:07 AM
Subject: grasveld 4

Beste Ed,

Bij het opruimen van mijn email open ik nog even de nieuwsbrief van april. Als oudste lid, nu al 66 jaar, enige herinneringen.

Ja, aan het laatste grasveld, het huidige veld 4, bewaar ik vele herinneringen. Voor de uitbreiding met 3 velden op het oude "springveld" langs de Laan van Alkemade was dit veld 1. Staande langs dit veld zag ik in 1947 Leiden I een competitiewedstrijd in de 1ste klasse spelen tegen Amsterdam I, het elftal, waarin een oom van mij meespeelde. Zelf zat ik toen nog bij de verkennergroep de Satrya's van de Oegstgeester padvinderij, die hun clubhuis op het springveld hadden. In 1951 zou ik lid worden van de LMHC om na 1 jaar jongens B 1, 1 jaar jongens A 1 en 1 jaar heren 3 in Leiden 1 te komen. Daarin heb ik 8 jaar gespeeld. Op dat veld 1 speelden wij onze wedstrijden bij weer en wind, soms letterlijk met modderpoelen voor de goals. Vele jaren pendelden wij tussen de Westelijke Overgangsklasse en Promotieklasse, maar het trainen beperkte zich toen ook tot een balletje slaan op zaterdagmiddag. Soms werden wij enkele weken getraind door een door de Hockeybond ingehuurd Indiase trainer, die ons leerde om met de hand gestopte strafcorners hoog in de hoek in te slaan. Maar het duurde enige tijd voor dit effect zou hebben op de resultaten.

Er zijn twee teams van Leiden geweest die op het oude veld 1 in de hoogste landelijke competitieafdeling hebben gespeeld. Dat was destijds de Westelijke 1ste klasse. Het eerste team was Leiden I in het seizoen 1946-47. Zij waren daar niet op eigen kracht gekomen, maar door een keuzeselectie bij de herstart van de competitie na de oorlog. Het bleef toen bij dat ene seizoen. Beter verging het Leiden in de jaren 60.

Enkele jaren daarvoor, in 1958 was ik captain van heren 1 geworden en dat betekende in feite dat ik mijn eigen team kon formeren. Na jaren van ploeteren in de subtop wilden wij nu eindelijk eens de hoogste klasse bereiken. Daar was wel een voor die tijd redelijk radicale breuk met de voorgaande jaren voor nodig. Als 22 jarige was ik de op drie na oudste van een elftal dat ik kon samenstellen uit voor het merendeel jongere corpsleden. Wij deden eenmaal per week een conditie training en schaafden onze techniek bij in de pas geopende zaal hockeyhal in Delft. In 1961 was het dan zover: wij promoveerden naar de Westelijke eerste klasse, HHIJC en HGC achter ons latend. De jongste speler in het team was toen 17 jaar. Een van onze grote uitblinkers was Leendert Krol, 37-voudig international. Meest saillant detail van onze overwinningsfoto is het feit dat er maar 11 mensen op staan. Geen coaches, geen trainers, geen invallers! Natuurlijk werden wij wel mentaal gesteund door enkele goede hockeyers, oud-bestuursleden. En als wij invallers nodig hadden werden die ad hoc uit het tweede elftal gehaald.

Dit Leiden I won in 1962 de landelijke hockeybeker, de HTCC-beker, in een roemruchte finale in het Wagenerstadion tegen Bloemendaal met 3-2. Gedurende 5 jaar wist het inmiddels wel enigszins gewijzigde elftal zich te handhaven in de eerste klasse. Dat is iets langer dan de latere hoofdklasse periodes 1978-79 (1 seizoen) en 1983-86 (3 seizoenen) bij elkaar. En dat alles op het oude veld 1.

Bernard Goslings

9 mei 2017